

第十一课 文法 (一)

บทที่สิบเอ็ด หลักภาษาจีน (1)

บทนำ

การศึกษาหลักภาษาจีนจะทำให้ผู้ศึกษาสามารถใช้ภาษาจีนได้อย่างถูกต้อง

สาระสำคัญ

หลักภาษาที่ศึกษาในบทนี้เป็นเรื่องของตัวอักษรและคำ วลีและประโยค ตัวอักษรจีนเป็นสัญลักษณ์บันทึกภาษาพูด คำในภาษาจีนมีความหมายเป็นเอกเทศ ประกอบด้วยคำมูลและคำประสม วลีเป็นกลุ่มคำที่มารวมกัน มีความหมายไม่สมบูรณ์ และเป็นเพียงส่วนหนึ่งของประโยค ส่วนประโยคคือกลุ่มคำที่มีความหมายสมบูรณ์ ประกอบด้วยภาคประธานและภาคแสดง ภาคประธานหมายถึงกลุ่มคำที่ทำหน้าที่เป็นต้นเหตุของความคิด ส่วนภาคแสดง คือกลุ่มคำที่ใช้อธิบายว่าปัจจัยของความคิดนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร ประโยคที่ประกอบด้วยภาคประธานและภาคแสดง เรียกว่า “เอกรรพประโยค” ส่วนคำพื้นฐานของประโยคประกอบด้วย คำนาม คำสรรพนาม และคำกริยา คำนามและคำสรรพนามอาจทำหน้าที่เป็นประธานหรือกรรมของประโยค ส่วนคำกริยาเป็นการแสดงถึงกริยาอาการเคลื่อนไหวของประธาน มีตำแหน่งอยู่ในส่วนภาคแสดงของประโยค

จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

เมื่อผ่านการศึกษาบทเรียนในบทนี้แล้ว ผู้เรียนต้องมีความรู้และความสามารถดังนี้

1. เข้าใจลักษณะของคำมูลและคำประสมภาษาจีน
2. เข้าใจลักษณะของวลีและประโยคภาษาจีน
3. เข้าใจคำพื้นฐานของประโยคภาษาจีน ตำแหน่งและหน้าที่ของคำพื้นฐานในประโยคภาษาจีน
4. สามารถเขียนประโยคภาษาจีนได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาจีน

1. ตัวอักษรและคำ

1.1 ตัวอักษร

ตัวอักษรเป็นหน่วยสื่อความคิดหรือหน่วยที่เป็นสัญลักษณ์ของความคิด เพื่อสื่อความหมายในภาษา ส่วนใหญ่จะมีความหมายเป็นเอกเทศ เช่น

คน ม้า ไป ไหวญ เล็ก คำ ขาว ... เป็นต้น

1.2 คำ

คำเป็นหน่วยของภาษาที่มีความหมาย อาจเป็นตัวอักษรตัวเดียวหรือมากกว่าก็ได้เช่น

ตัวอักษรตัวเดียวหรือที่เรียกกันว่าคำมูล : หนังสือ โต๊ะ ดา ฯลฯ

ตัวอักษรมากกว่าตัวเดียวหรือที่เรียกกันว่าคำประสม : ดวงตา กล้วยหอม หนูน้อย ฯลฯ

1.3 ความแตกต่างของตัวอักษรกับคำ

ความแตกต่างของตัวอักษรกับคำคือ ตัวอักษรเป็นเพียงสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความคิดทั่วไป เป็นชื่อเรียกตัวหนังสือ ไม่สามารถแทนคำในหลักภาษาได้หมด ตัวอย่างเช่น

ขงจื้อ เป็น ประเทศจีน โบราณ ของ ผู้ยิ่งใหญ่ นักการศึกษา

ในประโยคนี้ ถ้านับตามตัวอักษรจีนมีจำนวนทั้งหมดสิบสามตัว แต่ถ้านับเป็นคำแล้วมีเพียงเจ็ดคำเท่านั้นเอง เนื่องจากคำแต่ละคำแสดงถึงความคิดที่สมบูรณ์ จะแยกตัวอักษรออกจากกันไม่ได้ เช่น ถ้านับคำว่า “ขงจื้อ” แยกออกจากกันเป็นสองคำแล้ว ความหมายเดิมหรือความหมายที่เราต้องการนั้นก็สูญหายไป

บางครั้งตัวอักษรตัวเดียวก็จะจัดเป็นคำได้เหมือนกัน เช่น ภูเขา น้ำไม้ หิน ฯลฯ แต่บางครั้งจะต้องเอาตัวอักษรสองตัวขึ้นไป มาประสมกันจึงจะสามารถจัดเป็นคำได้ เช่น อุบัติเหตุ หนึ่ง ชั่วโมง แม่น้ำเจ้าพระยา ฯลฯ

ตามหลักภาษาจีนเราจะยึดคำเป็นหน่วยหรือเป็นหลักในการแบ่งชนิดของคำต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นตัวอักษรตัวเดียวหรือหลายตัวก็ตาม ถ้าสามารถแสดงความหมายที่เราต้องการพูดหรือคิดได้แล้วก็จะเรียกว่า คำ

2. วลีและประโยค

2.1 วลี

วลีคือกลุ่มคำที่เป็นส่วนหนึ่งของประโยค เช่น

-ชาวจีนโพ้นทะเลในประเทศไทย

วลีนี้รวมมาจากตัวอักษรจีนห้าตัว ประกอบด้วยคำสามคำ คือ
ประเทศไทย ของ ชาวจีนโพ้นทะเล

-นักศึกษาของมหาวิทยาลัยรามคำแหง

วลีนี้รวมมาจากตัวอักษรแปดตัว ประกอบด้วยคำสี่คำ คือ
รามคำแหง มหาวิทยาลัย ของ นักศึกษา

2.2 ประโยค

ประโยคคือกลุ่มคำที่สามารถแสดงความหมายที่สมบูรณ์ คำแต่ละคำเพียงแต่แสดงถึง
ความคิดอันหนึ่งเท่านั้น ไม่สามารถที่จะแสดงถึงความหมายที่สมบูรณ์ได้ ขณะที่เราสนทนากัน
ถ้าพูดเป็นคำ ๆ ความหมายที่เราต้องการสื่อความหมายซึ่งเป็นความคิดจากใจออกมา ดังนั้น จึงมี
ความจำเป็นที่จะต้องเอาคำต่าง ๆ มารวมกันเป็นประโยค เช่น

มัดตัวหนึ่ง

หนีไปแล้ว

วลีสองวลีดังกล่าวยังนับเป็นประโยคไม่ได้ เพราะเรายังไม่ทราบว่ามาทำอะไรหรือเป็น
อย่างไร หรือใครหนีไปแล้ว ถ้ารวมสองวลีนี้เข้าด้วยกันเป็น “มัดตัวหนึ่งหนีไปแล้ว” ความหมายก็
จะสมบูรณ์ วิธีการรวมคำหรือวลีเข้าด้วยกันเพื่อแสดงความหมายที่สมบูรณ์ เราเรียกว่า “การสร้าง
ประโยค”

3. ภาคประธานและภาคแสดง

3.1 ภาคประธาน

การที่จะทำให้เกิดความคิดนั้น จะต้องมียังปัจจัยเป็นแรงผลักดัน ปัจจัยอันนี้จึงเป็นสาเหตุ
ของความคิด ซึ่งอาจหมายถึงคน เรื่องราวหรือสิ่งของ คำที่ทำหน้าที่เป็นสาเหตุของความคิดนั้น
เรียกว่า “ภาคประธาน”

3.2 ภาคแสดง

เมื่อมีปัจจัยให้เกิดภาคประธานหรือผู้กระทำแล้ว แน่นอนที่สุดจะต้องมีคำถามว่า เกิดขึ้น
ได้อย่างไร คำตอบที่ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไรนี้จะอธิบายถึงการเคลื่อนไหว การเปลี่ยนแปลงลักษณะ
และคุณสมบัติของภาคประธาน ทำให้ความคิดที่อยู่นิ่งนั้นกลายเป็นความคิดที่เคลื่อนไหว คำหรือ
วลีที่ใช้อธิบายปัจจัยว่าเกิดขึ้นได้อย่างไรนี้เรียกว่า “ภาคแสดง”

ภาคประธานและภาคแสดงเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของประโยคในภาษาและประโยคที่มีภาคประธาน และภาคแสดงจึงจะนับว่าเป็นประโยคที่สมบูรณ์ เช่น

ภาคประธาน

ภาคแสดง

เด็กคนนั้น

ร้องไห้แล้ว

ม้า

กินหญ้า

กรุงเทพฯ

เป็นเมืองที่สวยงาม

ดวงจันทร์

เหมือนกับลูกบอล

ประโยคที่ประกอบด้วยภาคประธานและภาคแสดง เรียกว่า “เอกรรณประโยค” ทำย
ประโยคต้องใส่เครื่องหมาย ๐

4. คำพื้นฐานของประโยค

คำที่เป็นคำพื้นฐานของประโยคประกอบด้วย คำนาม คำสรรพนามและคำกริยา

4.1 คำนาม

คำนามคือคำที่ใช้เรียกชื่อคน สัตว์ และสิ่งของ

ให้หาภาคประธานของประโยคต่อไปนี้

- หลี่ไปเป็นกวีผู้ยิ่งใหญ่

- แม่น้ำแยงซีเกียงมีต้นกำเนิดอยู่ที่ชิงไห่

- ม้า วัว แพะ สุนัข หมู ล้วนเป็นสัตว์เลี้ยง

- กระดาษ หมึก ปากกา จานหมึกล้วนเป็นเครื่องเขียน

ภาคประธานของประโยคดังกล่าวคือ “หลี่ไป”, “แม่น้ำแยงซีเกียง”, “ม้า วัว แพะ สุนัข
หมู”, “กระดาษ หมึก ปากกา จานหมึก” ล้วนเป็นคำนาม นอกจากนี้แล้ว
ยังมีคำนามที่ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นประธาน เช่น “กวี”, “ต้นกำเนิด”, “สัตว์เลี้ยง”, “เครื่องเขียน”

ตัวอย่างคำนาม

ขงจื้อ ชุนชั๋วเซิน ประเทศไทย ภูเขาเทียนซาน คน สัตว์ หนังสือ เสื้อผ้า โลก สังคม
เรื่องราว ศิลปการวาดภาพ ฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง ฤดูหนาว หมู่คณะ วงศ์ตระกูล
กฎหมาย ศาสนา จิตใจ ฯลฯ

4.2 คำสรรพนาม

คำสรรพนามคือคำที่ใช้แทนคำนาม

ตัวอย่างประโยคต่อไปนี้มีคำนามที่ใช้ซ้ำอยู่หลายคำ อ่านแล้วทำให้คนรู้สึกน่าเบื่อหน่าย เราควรใช้คำอะไรแทนคำเหล่านี้

“คุณจางกับพี่ชายของคุณจางไปโรงเรียนด้วยกัน โรงเรียนของคุณจางและพี่ชายของคุณจางอยู่ห่างไกลจากบ้านของคุณจางและพี่ชายของคุณจางมาก แต่คุณจางและพี่ชายของคุณจางเดินไปและเดินกลับเสมอ

ใช้คำสรรพนามแทนคำนามที่ได้กล่าวซ้ำในข้อความข้างต้นดังนี้

“คุณจางกับพี่ชายของเขาไปโรงเรียนด้วยกัน โรงเรียนของพวกเขาอยู่ห่างไกลจากบ้านของพวกเขามาก แต่พวกเขาเดินทางไปกลับเสมอ”

ในบรรดาคำต่าง ๆ เช่น เขา พวกเขา มัน พวกเขา ฯลฯ ที่นำมาใช้แทนคำนามเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำนามซ้ำๆ ซากๆ ในประโยค คำเหล่านี้เรียกว่า “คำสรรพนาม”

ตัวอย่างคำสรรพนาม

ฉัน คุณ คุณ (ท่าน) เขา (ผู้ชาย) เขา (ผู้หญิง) มัน พวกเขา พวกคุณ (ท่านในภาษาจีนเป็นคำสุภาพที่ใช้กับบุรุษที่สอง ถ้าบุรุษที่สองมากกว่าหนึ่งคน เราจะใช้คำว่า ท่านทั้งสองหรือท่านทั้งหลาย จะไม่พูดว่าพวกท่าน) เขาทั้งหลาย (ใช้กับผู้ชายหรือทั้งผู้ชายและผู้หญิง) เขาทั้งหลาย (ใช้สำหรับผู้หญิง) พวกมัน ใคร อะไร นี้ นั่น ฯลฯ

4.3 คำกริยา

คำกริยาคือคำที่แสดงถึงกริยาอาการของภาคประธาน เช่น

ลมพัด นกร้อง น้ำไหล เมฆกระจาย ดอกไม้ร่วง ก้อนหินโผล่ออกมา

คำว่า “พัด ร้อง ไหล กระจาย ร่วง โผล่ออกมา” เป็นคำแสดงถึงกริยาอาการการเคลื่อนไหวของคำนามซึ่งทำหน้าที่เป็นประธาน เป็นการแสดงถึงความคิดที่เคลื่อนไหว ในหลักภาษาจึงเรียกคำเหล่านี้ว่า “คำกริยา”

ตัวอย่างคำกริยา

เขียน ทำ หยิบ สร้าง ฟัง ดู ทราบ ส่ง ถาม อนุญาต เชิญ เปลี่ยน แบ่ง รวม หวัง แค้น ดีใจ มี ชื่อ ขาย บิน เดิน มา ไป นั่ง ยืน สำเร็จ ปราบกฏ ร้องไห้ หัวเราะ อยู่ ฯลฯ

一、字和词

(一) 字

字是汉语说写的印象单位，也是记录语言的单位。大多数的字具有独立的意义，能代表一件东西，或一个意思。如：

人、马、去、大、小、黑、白……等。

(二) 词

词是汉语说写中能表示单一意义概念的语法单位。“书”、“桌”、“眼”各是一个词；“眼睛”、“香蕉”、“小老鼠”也各是一个词。前者一字成词、叫做“单词”，后者两字或两字以上成词、叫做“复词”。

(三) 字和词的区别

字和词有什么区别？普通指示观念的符号叫做“字”，但“字”只是文字的通称，不能代替语法上的“词”；试分析下面一个句子便可明白：

孔子——是——中国——古代——的——伟大——教育家。

这个句子里，依字计，共有十三个；依词计，只有七个。因为每个词是代表一个整个的观念的，不能依字分开；如把“孔子”一词析为二字，则原有的意义便消灭了。有时一个字就是一个词，如“山”、“水”、“木”、“石”、……；有时却要两字以上的结合，才能成一词，如：“意外”，“一点钟”，“湄南河边”……。语法上分别词类是用“词”作单位的；不因它是一个字或几个字，只要是表示一个观念的，便叫做“词”。

二、语和句

(一) 语

两个或两个以上连结起来的词，但不能表示一个完全意思的语法单位，叫做语。如：

1. 泰国的华侨

上面五个字是由 泰国 的 华侨 三个词组成的。

2. 蓝康恒大学的学生

上面八个字是由 蓝康恒 大学 的 学生 四个词组成的。它的意思也不完整。

(二) 句

句是连结在一起，能表示一个完全意思的一组词，是完整而独立的语言单位。

每个词只能表示一个观念，却不能表示一个完整的意思；我们说话时，若只举了一个一个的单词，则所表示的只是一些静止的观念罢了。说话的目的是要把静止的观念演成一个活动的意思，因此，把单词联结成一个句子却是必要的，什么是句子呢？假如单说“一匹马”或单说“逃走了”，能不能算是一个句子呢？这显然尚未成句，因为一匹马“怎样”，什么东西“逃走了”，都没有说出来，所以不能表示一个意思。要是说“一匹马逃走了”，一个意思才完全。把单词照这样连结起来，能表示一个完全意思的叫做“句子”，简称叫“句”。

三、主语和述语

(一) 主语

一个意思的发生，必有一个“什么”作为根据；这个“什么”便是那意思的主体。主体是人，或是事，或是物；表示主体的人或事物的单词或词组，叫做“主语”。

(二) 述语

有了一个“什么”，当然要说出“怎样”来；这个“怎样”便是说明或叙述那个主语的动作、变化、性状等

等，使一个静止的观念，成为一个活动的意思的：用来述说主语的动作、变化、性状等等的词，叫做“述语”。

主语和述语是句子的主要成分，一个具有主述两种主要成分的句子，才是一个完整的句子。例如：

<u>主语</u>	<u>述语</u>
那个小孩子	哭了
曼谷	是一个美丽的城市
月亮	像一个皮球

具有一个主语和一个述语句子叫做“单句”；单句尾标以句号“。”

四、句子的基本词

构成句子的基本词有名词、代名词和动词。

(一) 名词是表示一切事物名称的词。

(二) 指出下面句子中的主语：

一) 李白是一位大诗人。

二) 长江发源于青海。

三) 马、牛、羊、犬、猪都是家畜。

四) 纸、墨、笔、砚都是文具。

上面句子里做主语的词：

“李白”、“长江”、“马、牛、羊、犬、猪”、“纸、墨、笔、砚”，都是名词；非主语的“诗人”、“源”、“青海”、“家畜”、“文具”，也都是名词。

下面的词都是名词：

孔子、孙中山、泰国、天山、人、兽、书籍、衣服、世界、社会、事情、美术、春、夏、秋、冬、团体、家族、法律、宗教、精神……。

（二）代名词

代名词是代替名词的词。

下面句子中有许多重复的名词，读或听了未免使人厌烦；用什么词去代替它们？

张君和张君的哥哥一同上学去。张君和张君的哥哥的学校离张君和张君的哥哥的家很远，但张君和张君的哥哥总是步行来往的。

把上面句子里的名词以代名词代替：

张君和“他”的哥哥一同上学去。“他们”的学校离“他们”的家很远，但“他们”总是步行来往的。

在词类中像“他”，“他们”，“我”，“我们”...一类的词，常用来代替名词，以免名词在句中不需要的重见叠出。这一类词叫做“代名词”。

下面的词都是代名词：

我 你 您 他 她 牠 它 我们 你们（您是你的敬称。对方不止一个人的时候，一般说“您俩位，诸位”，不说“您们”）他们 她们 牠們 它们 谁 什么 这 那。

（三）动词

动词是用来表示事物的动作或功用。

说明下面句子里做术语的那些词，具有什么性质：

风吹。鸟啼。水流。云散。花落。石出。

像“吹、啼、流、散、落、出”这一类词都是表示事物的动作或功用的，它们的特质，便是表示一个动的观念；因此，语法上称之为“动词”。

下面的词都是动词：

写、作、取、制造、听、看、知道、寄、问、允许、请、改变、分、合、希望、恨、喜欢、有、买、卖、飞、走、来、去、坐、立、成、现出、哭、笑、在、...。

释词 อธิบายคำศัพท์

1. 通称 tong cheng (稱) 动 ทง เชิง ชื่อเรียกทั่วไป
事物的普通名称。
2. 独立 du li (獨) 动 ตู่ ลี อิสระ เอกราช ไม่ขึ้นอยู่กับใคร
有能力自立而无须倚赖他人。
3. 须 xu (須) 助 ชวี ควร ต้อง
应当。
4. 能够 neng gou 助 หนึ่ง ไก้ว สามารถ
可能。
5. 运用 yun yong (運) 动 วิน ย่ง ปรับให้เหมาะสมกับสภาพและ
随机应变去使用。ใช้เป็นประโยชน์
6. 单位 dan wei (單) 名 ตัน เว่ย หน่วย
构成一个机关的基本组织。
7. 印象 yin xiang 名 อิ้น เซียง ภาพที่จารึกอยู่ในสมอง
外界事物留在脑子里的影像。
8. 观念 guan nian (觀) 名 กวาน เนียน ทศนคติ ความคิดเห็นที่นิยม
由认知作用而来的意识，再现于人心的过去印象。
9. 概念 gai nian 名 ไก่ เนียน ความคิดรวบย่อ
总括类似之点而成的观念。
10. 纪录 ji lu (紀錄) 动、名 จี้ ลู่ จด บันทึก
把经过的事纪录起来。
11. 简称 jian cheng (簡稱) 名 เจียน เชิง ชื่อย่อ
使名称简化。
12. 符号 fu hao (號) 名 ฟู่ ฮ่าว เครื่องหมาย สัญลักษณ์
记号，标记。
13. 指示 zhi shi 动 จื่อ ชื่อ ชี้แนะ สั่ง
命令下级或晚辈的话或文字。
14. 依 yi 动 อี้ ตาม

28. 美术 mei shu (術) 名 เหม่ย ชู่ ศิลปการวาดภาพ
绘画。
29. 团体 tuan ti (團體) 名 ถวน ถี่ คณะ
有共同目的、志趣的人所组成的集体。
30. 家族 jia zu 名 เจีย จู่ วงศ์ตระกูล
以血统关系为基础而形成的社会组织。
31. 烦厌 fan yan (煩厭) 动 ฟ่าน เอี้ยน รำคาญ น่าเบื่อ
嫌麻烦而讨厌。
32. 总是 zong shi (總) 副 จ่ง ชือ บ่อยๆ
常常。
33. 敬称 jing cheng (稱) 动 จิ่ง เชิง การเรียกที่เป็นการยกย่องคู่สนทนา
尊敬的称呼。
34. 性质 xing zhi (質) 名 ชิ่ง จื่อ คุณภาพ
一种事物区别于其他事物的根本属性。
35. 功用 gong yong 名 กง ย่ง สรรพคุณ
功能，用处。
36. 特质 te zhi (質) 名 เท่อ จื่อ คุณภาพพิเศษ
和众物不同的性质。
37. 制造 zhi zao (製造) 动 จื่อ จ้าว สร้าง ทำ
用人工或机器使原材料成为可供使用的物品。
38. 爱护 ai hu (愛護) 动 อี้ ฮู่ ปกป้องรักษา
爱惜并保护。

生字用法 วิธีใช้คำศัพท์

- 一、记录 จด บันทึก
每次开会，秘书得把会谈的详细情况记录下来。
ในการประชุมแต่ละครั้ง เลขาคต้องจดรายงานการประชุมอย่างละเอียด
- 二、根据 หลักฐาน สิ่งอ้างอิง

根据历史记载，泰国人是从中国境内迁移到泰国来的。

ประวัติศาสตร์ได้บันทึกเป็นหลักฐานไว้ว่า ชาวไทยได้อพยพมาจากประเทศจีน

三、文具 เครื่องเขียน

今天我们到文具店去买中文练习簿。

วันนี้เราไปซื้อสมุดแบบฝึกหัดภาษาจีนที่ร้านขายเครื่องเขียน

四、美术 ศิลปการวาดภาพ

他从小就喜欢美术，希望长大了成为一个画家。

เขาชอบศิลปการวาดภาพตั้งแต่เด็ก และหวังว่าเมื่อโตขึ้นจะเป็นศิลปิน

五、功用 สรรพคุณ

中药的功用很大，能治百病。

ยาจีนมีสรรพคุณดีมาก ใช้รักษาโรคได้ทุกชนิด

六、一切 ทั้งหมด

他说如果他死了，他要把一切的遗产捐给慈善机构。

เขาบอกว่าถ้าเขาตาย เขาจะยกมรดกทั้งหมดให้แก่องค์กรการกุศล

七、家畜 สัตว์เลี้ยง

农人在乡下除了耕种之外，多数还养各种家畜增加家庭收入。

ชาวนาอยู่ชนบทนอกจากทำการเพาะปลูกแล้ว ส่วนใหญ่ยังเลี้ยงสัตว์เลี้ยงต่าง ๆ

เป็นการเพิ่มรายได้กับครอบครัวด้วย

八、制造 สร้าง ทำ

这一家工厂，专门制造成衣送出口，每年为泰国赚了不少外汇。

โรงงาน(แห่งนี้) (สำหรับ)ทำเสื้อผ้าสำเร็จรูปส่งออกไปขายยังต่างประเทศ

ในแต่ละปีได้กำไร และทำเงินให้กับประเทศไทยมาก

สรุป

ตัวอักษรจีนเป็นหน่วยสื่อความหมายของภาษา ส่วนคำเป็นภาษาที่มีความหมายเป็นเอกเทศ ประกอบด้วยคำมูลและคำประสม วิธีคือคำสองคำหรือมากกว่าสองคำมาประกอบเข้าด้วยกัน มีความหมายไม่สมบูรณ์ เป็นหน่วยที่ใหญ่กว่าคำแต่เล็กกว่าประโยค ประโยคเป็นหน่วยของภาษาที่มีความหมายสมบูรณ์และอิสระ ประกอบด้วยภาคประธานและภาคแสดง คำพื้นฐานของประโยคประกอบด้วยคำนาม คำสรรพนาม และคำกริยา

练习十一 แบบฝึกหัดบทที่สิบเอ็ด

一、问答 ตอบคำถาม

- (一) 何谓词? คำ หมายถึงอะไร
- (二) 词和字有何分别? คำและตัวอักษรมีความแตกต่างกันอย่างไร
- (三) 何谓句? ประโยค หมายถึงอะไร
- (四) 语和句有何分别? วลีและประโยคมีความแตกต่างกันอย่างไร
- (五) 一个完整的句子需具有什么? 试举例之。
 ประโยคที่สมบูรณ์ต้องประกอบด้วยอะไรบ้าง ยกตัวอย่างอธิบาย
- (六) 句子的基本词有哪些? 试举例之。
 คำพื้นฐานของประโยคได้แก่คำอะไรบ้าง ยกตัวอย่างอธิบาย

二、释词 อธิบายคำศัพท์

- (一) 通称
- (二) 运用
- (三) 符号
- (四) 概念
- (五) 连结
- (六) 静止
- (七) 成分
- (八) 根据
- (九) 团体

三、填空 เติมคำในช่องว่าง

- (一) 字是纪录(一)的单位，多数字具有(二)的意义，能代表(三)东西或(四)意思。
- (二) 词能表示单一(五)概念，有(六)和复词。
- (三) 句是(七)在一起能表示一个(八)意思的一组

词，是(九)而独立的语言(十)。

四、是非 ถูกหรือผิด

- (一) 字在语法上可以代替词。
- (二) 词不能表示一个完整的意思。
- (三) “书本”是复词。
- (四) “蓝康恒”是单词。
- (五) “曼谷的百货公司”是一个完整的句子。

五、配对 จับคู่

(一) 什么	(甲) 名词
(二) 白	(乙) 动词
(三) 人	(丙) 代名词
(四) 我	(丁) 字
(五) 问	(戊) 词

六、排正句子 เรียงประโยคให้ถูกต้อง

- (一) 一个 代表 概念 整个的 是 每个词。
- (二) 词类 语法上 是用作单位的 分别 “词”。
- (三) 的观念 表示 静止 只是 一些 单词。
- (四) 静止的 说话的目的 活动的意思 演成一个 观念 是要把。
- (五) 述说主语的 性状 是 术语 等的词 动作 变化。

七、翻译 การแปล

1. ตัวอักษรจีนส่วนใหญ่มีความหมายเป็นเอกเทศ
2. คำในภาษาจีนจำแนกออกเป็นคำเดี่ยวและคำประสม
3. วิธีคือกลุ่มคำที่รวมจากคำสองคำหรือมากกว่าสองคำ
4. ประโยคที่สมบูรณ์ต้องประกอบด้วยภาคประธานและภาคแสดง
5. คำนาม คำสรรพนามและคำกริยาเป็นคำพื้นฐานของประโยค

八、造句 แต่งประโยค

- (一) 能够
- (二) 总是
- (三) 文具
- (四) 纪录
- (五) 简称
- (六) 印象
- (七) 美术
- (八) 烦厌
- (九) 功用
- (十) 制造

บทที่สิบเอ็ด หลักภาษาจีน (1)

ดี๋ สือ อี้ เก้อ หวี ฝ่า (อี)

一、 จื่อ เหวอ นือ

(一) จื่อ

จื่อ ซื่อ ฮั่น หวี ซื่อ เตอ อี้ เซียง ตัน เว่ย, เอี่ย ซื่อ จี้ ลู่ หวี เอียน เตอ ตัน เว่ย. ต้า ตวอ ชู เตอ จื่อ จวี อี้ว ตู๋ ตี้ เตอ อี้ อี้, หนึ่ง ไต้ เปี่ยว อี้ เจียน ตง ซี, ฮว่อ อี้ เก้อ อี้ ซื่อ. หยู:

เหยอิน. หม่า, ซวี. ต้า. เสี่ยว. เฮย. ไป.....เต็ง.

(二) นือ

นือ ซื่อ ฮั่น หวี ซวอ เสี่ย จง หนึ่ง เปี่ยว ซื่อ ตัน อี้ อี้ อี้ ไก่ เนียน เตอ หวี ฝ่า ตัน เว่ย. “ซู่”. “จวอ”. “เอียน” เก้อ ซื่อ อี้ เก้อ นือ; “เอียน จิง”. “เซียง เจียว”. “เสี่ยว หลาว ลู่” เอี่ย เก้อ ซื่อ อี้ เก้อ นือ. เนียน จื่อ อี้ จื่อ เฉิง นือ. เจียว จว้อ “ตัน นือ”, โส่ว จื่อ เหลียง จื่อ ฮว่อ เหลียง จื่อ อี้ ช่ง เฉิง นือ. เจียว จว้อ “ฟู่ นือ”.

(三) จื่อ เหวอ นือ เตอ ซวี เปี่ย

จื่อ เหวอ นือ อี้ว เสิน เมอ ซวี เปี่ย? ผู้ทง จื่อ ซื่อ กวน เนียน เตอ ผู้ฮ่าว เจียว จว้อ “จื่อ” ตัน “จื่อ” จื่อ ซื่อ เหวิน จื่อ เตอ ทง เซิง, ปู้ หนึ่ง ไต้ ที่ เหวิน ฝ่า ช่ง เตอ “นือ”; ซื่อ เฟิน ซี เซี่ย เมียน อี้ เก้อ จวี จื่อ เปียน เกอ หมิง ไป:

จง จื่อ – ซื่อ – จง กว้อ – กู๋ ไต้ – เตอ – หว่ย ต้า – เจียว วี เจีย

เจ้อ เก้อ จวี จื่อ หลี่, อี้ จื่อ จี้, กัง อี้ว สือ ชัน เก้อ; อี้ นือ จี้, จื่อ อี้ว ซี เก้อ. อิน เว่ย หมอย เก้อ นือ ซื่อ ไต้ เปี่ยว อี้ เก้อ เฉิง เก้อ เตอ กวน เนียน เตอ, ปู้ หนึ่ง อี้ จื่อ เฟิน ไค; หยู ป่า “จง จื่อ” อี้ นือ ซี เหวย เออร์ จื่อ, เจ้อ เหวียน อี้ว เตอ อี้ อี้ เปียน เซียว เมี่ย เลอ. อี้ว สือ อี้ เก้อ จื่อ จวี ซื่อ อี้ เก้อ นือ, หยู “ชัน”. “ส่วย”. “มู่”. “สือ”....., อี้ว สือ เซวี่ย เอี่ยว เหลียง จื่อ อี้ ช่ง เตอ เจี่ย เหวอ, ไท หนึ่ง เฉิง อี้ นือ, หยู: “อี้ ว้าย”, “อี้ เตียน จง”, “หมย หนัน เหว เปียน”..... เหวิน ฝ่า ช่งเฟิน เปี่ย นือ เลย ซื่อ ยง “นือ” จว้อ ตัน เว่ย เตอ; ปู้ อิน ทา ซื่อ อี้ เก้อ จื่อ ฮว่อ จี้ เก้อ จื่อ, จื่อ เอี่ยว ซื่อ เปี่ยว ซื่อ อี้ เก้อ กวน เนียน เตอ, เปียน เจียว จว้อ “นือ”.

二、 หวี เหวอ จวี

(一) หวี

เหลียง เก้อ ฮว่อ เหลียง เก้อ อี้ ช่ง เหลียน เจี่ย ฉี ไหล เตอ นือ, ตัน ปู้ หนึ่ง เปี่ยว ซื่อ อี้ เก้อ หวัน เฉียน อี้ ซื่อ เตอ หวี ฝ่า ตัน เว่ย, เจียว จว้อ หวี. หยู:

1. ไท่ กว๊อ เตอ หั่ว เฉียว

ซ่ง เมียน อู่ เก้อ จื่อ ชื่อ อี้ว ไท่ กว๊อ เตอ หั่ว เฉียว ซัน เก้อ ฉือ จู่ ฉิง เตอ. ทา เตอ อี้ ชื่อ ปิ่ง ปู้ หวัน ฉิง.

2. หลัน คัน หิง ต้า เสวีย เตอ เสวีย เซิง

ซ่ง เมียน ปา เก้อ จื่อ ชื่อ อี้ว หลัน คัง หิง ต้า เสวีย เตอ เสวีย เซิง ชื่อ เก้อ ฉือ จู่ ฉิง เตอ ทา เตอ อี้ ชื่อ เอี้ย ปู้ หวัน ฉิง.

(二) จวี

จวี ชื่อ เหลียน เจีย ไจ้ อี้ ฉี่ หนึ่ง เปียว ชื่อ อี้ เก้อ หวัน เฉียว ยิน อี้ ชื่อ เตอ อี้ จู่ ฉือ, ชื่อ หวัน ฉิง เออร์ ตู่ ฉี่ เตอ หวี เอียน ตัน เว่ย.

เหมย เก้อ ฉือ จื่อ หนึ่ง เปียว ชื่อ อี้ เก้อ กวน เนียน, เจีย ปู้ หนึ่ง เปียว ชื่อ อี้ เก้อ หวัน ฉิง เตอ อี้ ชื่อ; หว่อ เมิน ซวอ ฮว่า สือ, ยว่อ จื่อ จวี เลอ อี้ เก้อ อี้ เก้อ เตอ ตัน ฉือ, เจ้อ ฮว่อ เปียว ชื่อ เตอ จื่อ ชื่อ อี้ เซีย จิ่ง จื่อ กวน เนียน ป่า เลอ. ซวอ ฮว่า เตอ มู่ ฉี่ ชื่อ เอี้ยว ป่า จิ่ง จื่อ เตอ กวน เนียน เอียน ฉิง อี้ เก้อ หวอ ตัง เตอ อี้ ชื่อ, อิน ฉือ, ป่า ตัน ฉือ เหลียน ฉิง อี้ เก้อ จวี จื่อ เซวีย ชื่อ ปี้ เอี้ยว เตอ, เลิน เมอ ชื่อ จวี จื่อ เนอ? เจีย หยู ซวอ “อี้ ฟี หม่า”; ฮว่อ ตัน ซวอ “ถาว โจ้ว เลอ”, หนึ่ง ปู้ หนึ่ง ซวน ชื่อ อี้ เก้อ จวี จื่อ เนอ? เจ้อ เลียน หยัน เว่ย ฉิง จวี, อิน เว่ย อี้ ฟี หม่า “เจิ่น เอียง”, “เลิน เมอ ตง ซือ” ถาว โจ้ว เลอ, โทว เหมย อิว ซวอ ซู ไหล, ฮว่อ อี้ ปู้ หนึ่ง เปียว ชื่อ อี้ เก้อ อี้ ชื่อ. เอี้ยว ชื่อ ซวอ “อี้ ฟี หม่า ถาว โจ้ว เลอ”, อี้ เก้อ อี้ ชื่อ ไหล หวัน เฉียว ยิน. ป่า ตัน ฉือ จ้าว เจ้อ เอียง เหลียน เจีย ฉี่ ไหล, หนึ่ง เปียว ชื่อ อี้ เก้อ หวัน เฉียว ยิน อี้ ชื่อ เตอ เจียว จว้อ “จวี จื่อ”, เจียน ฉิง เจียว “จวี”.

三、 จู่ หวี เหวอ ซู่ หวี

(一) จู่ หวี

อี้ เก้อ อี้ ชื่อ เตอ ฟา เซิง, ปี้ อิว อี้ เก้อ “เลิน เมอ” จว้อ เหวย เกิน จวี; เจ้อ เก้อ “เลิน เมอ” เปียน ชื่อ น่า อี้ ชื่อ เตอ จู่ ฉี่. จู่ ฉี่ ชื่อ เหยิน, ฮว่อ ชื่อ ชื่อ, ฮว่อ ชื่อ อู่; เปียว ชื่อ จู่ ฉี่ เตอ เหยิน ฮว่อ ชื่อ อู่ เตอ ตัน ฉือ ฮว่อ ฉือ จู่, เจียว จว้อ “จู่ หวี”.

(二) ซู่ หวี

อิว เลอ อี้ เก้อ “เลิน เมอ”, ตัง หยัน เอี้ยว ซวอ ซู “เจิ่น เอียง” ไหล; “เจ้อ เก้อ” เจิ่น เอียง” เปียน ชื่อ ซวอ หมิง ฮว่อ ฮวี ซู่ น่า เก้อ จู่ หวี เตอ ตัง จว้อ. เปียน ฮว่า. ซิง จ้วง เต็ง เต็ง, ชื่อ อี้ เก้อ จิ่ง

จื่อ เตอ กวน เนี่ยน, เิง เหาย อี้ เก้อ หวอ ตัง เตอ อี้ ซื่อ เตอ: ยง ไหล ชู๋ ชาวอู๋ จู๋ หวี เตอ ตัง จว้อ.
เปี่ยน ฮว่า. ซิง จ้าง เต็ง เต็ง เตอ ฉือ, เจียว จว้อ “ชู๋ หวี”

จู๋ หวี เหวอ ชู๋ หวี ซื่อ จวี้ จื่อ เตอ จู๋ เอี่ยว เิง เฟิน, อี้ เก้อ จวี้ อ้าว จู๋ ชู๋ เหลียง จ่ง จู๋ เอี่ยว เิง
เฟิน เตอ จวี้ จื่อ, ไฉ ซื่อ อี้ เก้อ หวัน เิง เตอ จวี้ จื่อ. ลี้ หยู:

จู๋ หวี

ชู๋ หวี

นำ เก้อ เลี้ยว ไห จื่อ

กู เลอ.

หมา

ซื่อ น้าว.

มัน กู๋

ซื่อ อี้ เก้อ เหมย ลี้ เตอ เิง ซื่อ.

เวีย เลียง

เซียง อี้ เก้อ ผี ฉิว.

จวี้ อ้าว อี้ เก้อ จู๋ หวี เหวอ อี้ เก้อ ชู๋ หวี เตอ จวี้ จื่อ เจียว จว้อ “ตัน จวี้”; ตัน จวี้ เหวย เปียว อี้

จวี้ ฮว่า “๐ ”

四、จวี้ จื่อ เตอ จี เปิน ฉือ

โก้ว เิง จวี้ จื่อ เตอ จี เปิน ฉือ อ้าว หมิง ฉือ. ไต้ หมิง ฉือ เหวอ ตัง ฉือ.

(一) หมิง ฉือ

一) หมิง ฉือ ซื่อ เปียว ซื่อ อี้ เซีย ซื่อ อู๋ หมิง เซิง เตอ ฉือ

二) จื่อ ชู เซีย เมียน เตอ จู๋ หวี

一、หลี่ ไป๋ ซื่อ อี้ เวย ต้า ซื่อ เหยิน.

二、ฉัง เจียง ฟา เหวียน หวี ซิง ไห่

三、หมา. หนิว. เอียง. เหวียน. จู โทว ซื่อ เจีย ชู.

四、จื่อ. ม่อ. ปี้. เอียน โทว ซื่อ เหวิน จวี้.

ซัง เมียน จวี้ จื่อ หลี่ จว้อ จู๋ หวี เตอ ฉือ : “หลี่ ไป๋”. “ฉัง เจียง”. “หมา. หนิว. เอียง.

เลวียน. จู”. “จื่อ. ม่อ. ปี้. เอียน”, โทว ซื่อ หมิง ฉือ; เฟย จู๋ หวี เตอ “ซื่อ เหยิน”. “เลวียน”. “ซิง ไห่”,
“เจีย ชู”. “เลวียน จวี้”, เอีย โทว ซื่อ หมิง ฉือ.

เซีย เมียน เตอ ฉือ โทว ซื่อ หมิง ฉือ :

ขง จื่อ. ชุน จง ชัน. ไท่ กว้อ. เทียน ชัน.เหยิน. โช้ว.ชู จี้. อี้ ผู่. ซื่อ เจีย. ซื่อ ฮู่ย. ซื่อ ฉิง. เหมย
ชู. ชุน. เซีย. ชิว. ตง. ถวน ถี้. เจีย จู๋. ฟ่า ลวี้. จง เจียว. จิง เสิน.....

(二) ไต้ หมิง ฉือ

ไต้ หมิง ฉือ ซื่อ ไต้ ที่ หมิง ฉือ เตอ ฉือ.

เซี่ย เมี่ยน จวี จุง อ้ว สวี ตวอ ณง ฟู เตอ หมิง ฉือ, ตู๋ ฮว่อ ทิง เลอ เว่ย เหมี่ยน สือ เหยิน
ฝั้น เอี้ยน; ย่ง เลิน เมอ ฉือ ชวี ใต้ ที่ ทา เมิน?

จั้ง จวิน เหว จั้ง จวิน เตอ เกอ เกอ อี้ ถง ชั่ง เสวีย ชวี. จั้ง จวิน เหว จั้ง จวิน เตอ เกอ เกอ
เตอ เสวีย เซี่ยว หลี จั้ง จวิน เหว จั้ง จวิน เตอ เกอ เกอ เตอ เจีย เหวิน เหวียน, ตั้น จั้ง จวิน เหว จั้ง
จวิน เตอ เกอ เกอ จุง ซื่อ ปู้ ลิง ไหล หวัง เตอ.

ป่า ชั่ง เมี่ยน จวี จื่อ หลี เตอ หมิง ฉือ อี้ ใต้ หมิง ฉือ ใต้ ที่;

จั้ง จวิน เหว “ทา” เตอ เกอ เกอ อี้ ถง ชั่ง เสวีย ชวี. “ทา เมิน” เตอ เสวีย เซี่ยว หลี ทา เมิน
เตอ เจีย เหวิน เหวียน, ตั้น “ทา เมิน” จง ซื่อ ปู้ ลิง ไหล หวัง เตอ.

ไจ้ ฉือ เล่ย จุง เซียง “ทา”, “ทา เมิน”, “หว่อ”, “หว่อ เมิน”.....อี้ เล่ย เตอ ฉือ, ณง ย่ง ไหล ใต้
ที่ หมิง ฉือ, อี้ เหมี่ยน หมิง ฉือ ไจ้ จวี จุง ปู้ ชวี เอี้ยว เตอ ณง เจียน เตีย ชู. เจ้อ อี้ เล่ย ฉือ เจียว จว้อ
“ใต้ หมิง ฉือ”.

เซี่ย เมี่ยน เตอ ฉือ โตว ซื่อ ใต้ หมิง ฉือ:

หว่อ หนี หนี ทา ทา ทา ทา หว่อ เมิน หนี เมิน (หนี ซื่อ หนี เตอ จั้ง เซิง. ตู๋ ฟัง ปู้
จื่อ อี้ เก้อ เหยิน เตอ สือ ฮั่ว, อี้ ปั้น ซวอ “หนี นเหลียง เว่ย, จู เว่ย”, ปู้ ซวอ “หนี เมิน”) ทาเมิน
ทาเมิน ทาเมิน เสง เลิน เมอ

(三) ตัง ฉือ

ตัง ฉือ ซื่อ ย่ง ไหล เปี่ยว ซื่อ ซื่อ อู๋ เตอ ตัง จว้อ ฮว่อ กง ย่ง เตอ.

ซวอ หมิง เซี่ย เมี่ยน จวี จื่อ หลี จว้อ ชู หวี เตอ นา เซี่ย ฉือ, จวี อ้ว เลิน เมอ ชั่ง จื่อ:

เฟิง ชูย. เหนียว ถิ. ลู๋ หลิว. หวิน ชั่น. ฮวา ลว่อ. สือ ชู.

เซียง “ชูย. ถิ. หลิว. ชั่น. ลว่อ.ชู” เจ้อ อี้ เล่ย ฉือ โตว ซื่อ เปี่ยว ซื่อ ซื่อ อู๋ เตอ ตัง จว้อ ฮว่อ กง ย่ง เตอ,
ทา เมิน เตอ เท่อ จื่อ, เปี่ยน ซื่อ เปี่ยว ซื่อ อี้ เก้อ ตัง เตอ กวน เนี่ยน; อิ้น ฉือ, เหวิน ฝ่า ชั่ง เซิง จื่อ
เหวย “ตัง ฉือ”.

เซี่ย เมี่ยน เตอ ฉือ โตว ซื่อ ตัง ฉือ:

เสี่ย. จว้อ. ฉวี. จื่อ จ้าว. ทิง. คั่น. จื่อ ต้าว. จี้. เวิน. หวิน สวี. ฉิ่ง, ไก่ เปี่ยน. เฟิน. เหว. เอ็น. ลี
ฮวน. อ้ว. ไหม. ไม้. เฟย. โจ้ว. ไหล. ชวี. จว้อ. ลี. ฉิง. เซียน ชู. กู. เซียว. ไจ้

- (六) 明显。
- (七) 物体停止运动。
- (八) 构成事物的物质。
- (九) 作为根据的事物。
- (十) 有共同志趣的人所组成的集体。

三、填空

- (一) 语言 (二) 独立 (三) 一件 (四) 一个
- (五) 意义 (六) 单词 (七) 连结 (八) 完全
- (九) 完整 (十) 单位

四、是非

- (一) 非 (二) 是 (三) 是 (四) 非 (五) 非

五、配对

- (一) 戊 (二) 丁 (三) 甲 (四) 丙 (五) 乙

六、排正句子

- (一) 每个词是代表一个整个的观念。
- (二) 语法上分别词类是用 [词] 作单位的。
- (三) 单词只是表示一些静止的观念。
- (四) 说话的目的是要把静止的观念演成一个活动的意思。
- (五) 述语是述说主语的动作，变化，性状等的词。

七、翻译

- (一) 多数的中文字具有独立的意义。
- (二) 中文的词分为单词和复词。
- (三) 语是两个或两个以上的连结起来的词组。

- (四) 完整的句子须具备主语和述语。
(五) 名词、代名词和动词是句子的基本词。

八、造句范例

(一) 能够

这篇文章他能够在十分钟内把它读完。

บทความเรื่องนี้เขาสามารถอ่านจบได้ในเวลาเพียงสิบนาที

(二) 总是

每次见到素妮，她总是笑脸迎人。

แต่ครั้งที่พบสุนีย์ เธอมักจะต้อนรับผู้คนที่ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

(三) 文具

他去文具店买一幅中国地图。

เขาไปร้านเครื่องเขียนซื้อแผนที่ประเทศจีนหนึ่งแผ่น

(四) 记录

他每天晚上睡觉之前，一定要记录整天所做过的
事。

ก่อนนอนทุกคืนเขาจะต้องจดบันทึกเรื่องทุกอย่างที่ทำทั้งหมดในวันนั้นๆ

(五) 简称

蓝大是蓝康恒大学的简称。

หลานต้าเป็นชื่อย่อของมหาวิทยาลัยรามคำแหง

(六) 印象

那个地方的风景给我的印象太深了。

ทิวทัศน์ที่นั่นสร้างความประทับใจให้ฉันอย่างมาก

(七) 美术

他从小就喜欢美术，希望长大后能成为一个画
家。

เขาชอบการวาดภาพตั้งแต่เด็กๆ หวังว่าเมื่อโตขึ้นจะสามารถเป็นจิตรกรคนหนึ่ง

(八) 烦厌

唠叨的人使人烦厌。

คนที่จู้บ่นทำให้คนอื่นรำคาญ

(九) 功用

中药的功用非常好。

ประโยชน์ในการใช้สอยของยาจีนดีมาก ๆ

(十) 制造

那家工厂是制造什么卖的？

โรงงานหลังนั้นผลิตอะไรขาย

การประเมินผลท้ายบท

ให้ตอบคำถามต่อไปนี้เป็นภาษาจีน

1. ตัวอักษรกับคำมีความแตกต่างกันอย่างไร
2. วลีกับประโยคมีความแตกต่างกันอย่างไร
3. เอกรรณประโยคหมายถึงอะไร
4. คำพื้นฐานของประโยคได้แก่คำอะไรบ้าง แต่ละคำอยู่ที่ตำแหน่งใดของประโยค